

XI.

Forflag til Lov

om

Fæstes Overgang til Selveiendom.

Indbragt af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgfreds den 4de Decbr.; vedtaget at nyde Fremme den 7de Decbr. 1855.

Cap. I.

Almindelige Bestemmelser.

§ 1.

En Eiendom, der er eller bliver underkastet Bestemmelserne i Rentekammerplacat 7de Juni (vgl. Resolution 6te Juni) 1806, skal, naar den i 20 Aar har været i Selvei eller i Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, være fritagen for de ifølge det nævnte Lovbud bestaaende Indskrænkninger i Eiendomsretten.

§ 2.

Enhver for hvilket som helst Gode gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der ellers maatte være gjort nogen særegen Indskrænkning i Eierens, Bestøderens eller Bestyrerens Ret til at overlade Eiendomsretten over Bøndergods til Brugere, er ugyldig.

§ 3.

Enhver Overenskomst imellem Eier, Bestøder eller Bestyrer og Bruger, hvorved Sidstnævnte har krævet sig Ret til at fordre sig sin Gaard overdragen til Selveiendom, eller hvorved han, forinden eller samtidigen med Fæstebrevets Udstedelse, har vedtaget Vilkaarene for en mulig fremtidig Overdragelse, er ugyldig, saafremt han fordrer Forholdet afgjort efter denne Lovs Bestemmelser.

Cap. II.

Om Brugernes Ret til at erholde deres Gaarde til Selveiendom.

§ 4.

Fra Begyndelsen af Aaret 1857 skal Fæ-

steren af enhver Gaard, der henhører til det Bøndergods, som efter Loven og Anordningerne skal være overladt til Fæstere, være berettiget til at forlange sig samme af Eieren, Bestøderen eller Bestyreren overdragen til Selveiendom imod fuldstændig Erstatning, saaledes som de følgende Paragrapher af denne Lov bestemme. Dette gjælder saaledes ikke blot om det under Hovedgaarde henhørende Bøndergods, men ogsaa om det, der tilhører Embeder og offentlige Stiftelser, samt om alle andre Bøndergaarde, der hidtil efter Anordningerne, saasom i de Forhold, der omhandles i Frd. 15de Mai 1834, § 2, og Frd. 25de Novbr. 1831, § 3, ifr. Frd. 28de Marts 1845, §§ 3 og 15, have været henregnede til det egentlige Fæstegods, hvorimod denne Lov ikke er anvendelig paa Selveier- og Arvefæstegaarde, om de end for Tiden ikke drives af Eierne selv, men af disse, i Henhold til Plac. 7de Juni 1806, ere bortfæstede til Andre.

Den samme Ret, som ovenfor er tillagt Fæsteren, skal ogsaa tilkomme den, der har en saadan Gaard i Forpagtning paa et vist Aaremaal, overensstemmende med Frd. 15de Juni 1792, § 11.

Den, der har Panteret eller anden reel Sikkerhedsret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre saadan Overdragelse.

Dog skal den i nærværende Paragraph Fæsterne hjemlede Ret kun være gjældende med de Indskrænkninger, som følge af de i §§ 5, 6, 7, 8, 9 indeholdte Bestemmelser.